

CVETJE

z vrto
sv. Franciška

Časopis
za
naše verno
ljudstvo
zlasti
za ude tretjega reda.

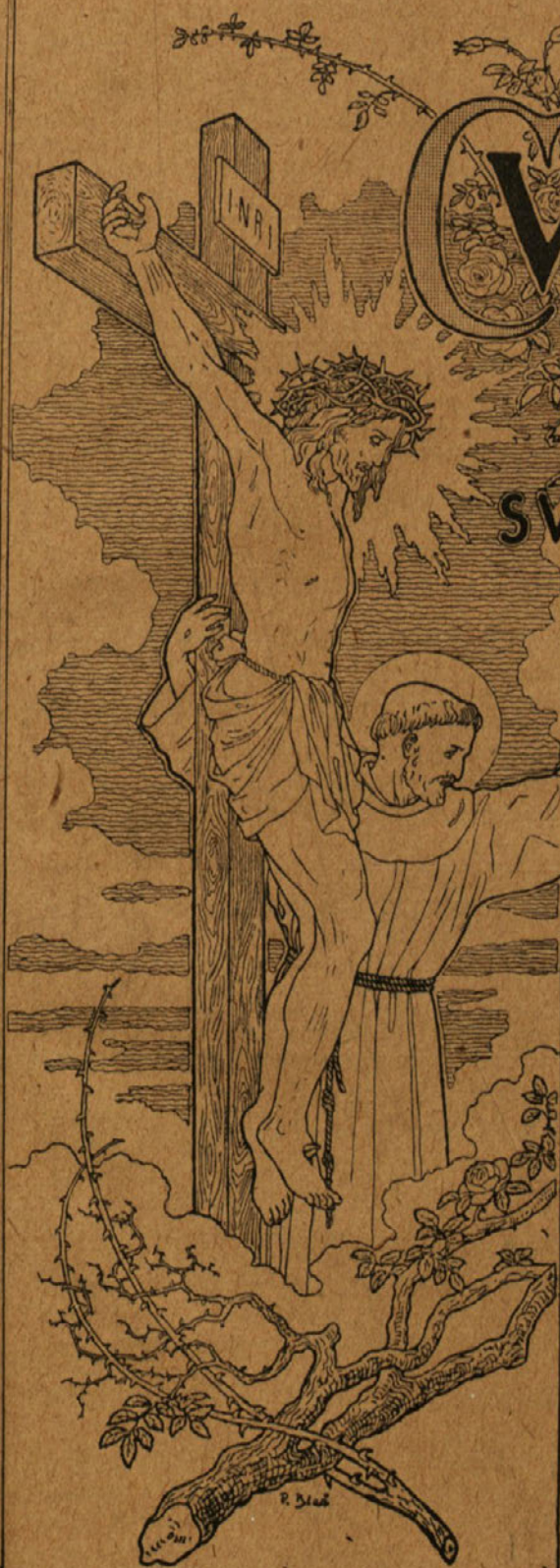
S privoljenjem cerkvenih in
redovnih oblasti izdaja
franciškanska provincija sv. Križa.

XLII. tečaj.

5.-6. zvezek.

V Ljubljani 1925.

A. Slatnarjeva tiskarna v Kamniku.

Vsebina 5.—6. zvezka.

	Stran		Stran
Bog Sveti Duh	65	Marijina mašna zveza v Mariboru	86
Venček cvetlic P. Placido na grob	68	Spomini iz misijonskega življenja	86
Asketična šola ali vadnica popolnosti	70	Razgled po serafinskem svetu	93
Redovna molitev tretjerednikov	77	Priporočilo v molitev	94
Dolžnosti tretjega reda	80	Zahvala za uslišano molitev	95
Tretji red v Ameriki, zlasti v Čikagu	84	Darovi	96

„Cvetje“ izhaja v začetku vsakega drugega meseca. Naročnina znaša za celo leto 10 Din. — Naslov za naročila: »Cvetje«, frančiškanski samostan v Ljubljani.

Molitvenik bo dotiskan sredi junija, petnajst dni na to ga bomo začeli razpošiljati. Prihodnji zvezek Cvetja bi se vtegnil zakasnitvi za nekaj dni. Prosimo potrpljenja.

Književnost.

Sveto Pismo novega zakona prvi del: Evangeliji in Apostolska dela. Po naročilu dr. Antona Bonaventura Jegliča ljubljanskega škofa priredili dr. Fr. Jerè, dr. Gr. Pečjak, dr. A. Snoj. Ljubljana 1925. Izdala Bogoslovna akademija. Knjiga 7. Založilo Katoliško tiskovno društvo. — Ocene o tem prevodu sv. pisma so polne pohvale. Tudi mi se veselimo te izdaje in želimo vsem gospodom, ki se pri tem delu trudijo, obilno božjega blagoslova in vneme, da bi mogli kmalu dati v tisk tudi nadaljne knjige sv. pisma. Prav posebno nas je razveselil prevod besed angeljevega pozdravljenja: „Zdrava, milosti polna, Gospod s teboj, blagoslovljena ti med ženami“ (Luk: 1. 28). — Knjigo priporočamo vsem.

Tretjeredne vaje za maj in junij.

Ljubljana: M. shod: 17. maja ob 3. pop. in 21. junija ob polu 5. uri pop.; za za-
držane: naslednji gan ob 5. zj. v dvorani. — **Poduk** za novince: 24. maja in 28. junija
ob 4. pop. — **Odborne seje:** za moške po navadi; za ženske: 21. maja in 29. junija ob
po litanijah. — **Maribor:** M. shod: 21. maja, 29. junija. — **Novomesto:** M. shod: tretjo
nedeljo v mesecu ob polu 4. pop.; po shodu poduk za novince.

P. ANGELIK.

Pregled knjig in spisov (literature) o tretjem redu sv. Frančiška Asiškega.

(Dalje.)

IV. Nabožno slovstvo za ude tretjega reda.

- Franziskus-Stimmen.** Religiöse Monatsschrift. — Paderborn 1916 nsl.
St. Franziskus-Bote. Organ des dritten Ordens, und gewidmet der Verehrung des
heiligsten Herzens Mariens. — Cincinnati, Ohio 1893 nsl.
Glasnik sv. Ante. — Sarajevo 1905 nsl.
Glasnik sv. Franje. Mesečno glasilo pokorničkoga ili Trečeg Reda sv. Franje. —
Zagreb 1896 nsl.
St. Francisci Glöcklein. — Innsbruck 1878 nsl.
Guida al Terziario Franceseano nel secolo. Periodico mensile. — Novara 1887 nsl.
The Franciscan Herald, a monthly remembrancer for English speaking Tertiaries. —
Ulcombe, Clevedon (Somerset) 1886 nsl.

CVETJE

XL. tečaj.

V Ljubljani, maj - junij 1923.

5.-6. zvezek.

Važno vabilo.

Prejelimo vabilo na V. katoliški shod v Ljubljani, ki ga bo na željo prevzvišenega gospoda knezoškofa ljubljanskega priredil pripravljavni odbor za V. kat. shod, katerega predsednik je vseučiliški profesor dr. Matija Slavič in tajnik dr. J. Fabijan, mej drugimi načelniki raznih odsekov tudi tretjerednik dr. Josip A. Ujčič. Čas za ta shod je določen na štiri dni: od 25. do 28. avgusta. Nastopali bodo v tem času razni govorniki, gotovo izbrani govorniki, ki bodo razpravljali in priporočali „primerna sredstva za нравni prerod našega ljudstva, za obnovitev krščanskega družinskega življenja, za okrepitev socijalnega blagostanja.“ Pregledati in urediti hočejo „vzgojne in kulturne organizacije“, pojasniti vprašanja, nazore in potrebe „na polju znanosti in umetnosti“, povzdigniti „mogočno svoj glas v šolskem vprašanju, ter „izdelati načrt za naše šolstvo“ in, kaker govori oklic, tudi določiti „razmerje med Cerkvijo in državo“ t. j. zahtevati „slobodo in enakopravnost“ mej raznimi verami, priznanimi v državi SHS.

Po pojasnilih in pismih izdanih od Leona XIII., Pija X. in Benedikta XV. o tretjem redu in po določbah nekaterih prejšnjih papežev je tretji red dobro preskušeno in od papežev priznано sredstvo za нравni prerod ljudstva, za obnovitev krščanskega družinskega življenja, za okrepitev „socijalnega blagostanja.“ Tudi „na polju znanosti in umetnosti“ ima tretji red lepo število mož, ki so se dvignili na najvišja mesta (Dante, Kalderon, Galvani, Torkvato Taso, Petrarka, Džoto, Murilo, Rafael, Mihelandželo, Palestrina, Kr. Kolumb in drugi). Tretji red človeka znotraj prenovi, znotraj prenovljen vpliva blagodejno na zunaj. Take reforme potrebujemo. — Zato bi mi želeli, da bi na V. kat. shodu vsi govorniki dobro poznali tretji red in ga priporočali ko najboljšo sredstvo „za prerod našega ljudstva, za obnovitev družinskega življenja, za okrepitev socijalnega blagostanja.“

„Iščite najprej božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo.“ (Mat. 6. 33.)

Bolj natančen spored bomo priobčili v prih. zv. Upamo, da se bote shoda obilno vdeležili.

Trpljenje.

Človek od žene rojen malo časa živi in je z mnogimi nadlogami obdan. Kaker cvetlica vzklije in se potepta in beži kaker senca in ne ostane nikedar v istem stanju." Tako popisuje Job (14. 1, 2) naše življenje. Kedo je človeku odmeril tako klaverno življenje? Ali naš Stvarnik? Ne! Gospod Bog je človeka vstvaril boljšega, popolnoma srečnega, obdaril ga je z mnogimi prednostmi in mu je dal obilne milosti in dobrot brez števila. Postavil ga je v raj veselja in radosti, odkoder bi se bil brez ločitve duše od telesa preselil k Bogu v sveta nebesa. — „Po enem človeku je prišel greh na svet in po grehu smrt“ (Rim. 6. 23). „Bog smrti ni naredil in se ne veseli pogina živih“ (Modr. 1. 13).

Greh — izvirni in naši osebni — greh je kriv vsega našega trpljenja. Ko prijatelj in otrok božji je hodil prvi človek po zemeljskem raju, dokler ni grešil. Po storjenem grehu je pa zaslišal besede: „V potu svojega obraza boš kruh jedel, dokler se ne povrneš v zemljo, iz katere si vzet.“

Naše trpljenje je torej kazen za greh, naloženo nam je ko pokora za grehe. Vsaka kazen je pa neprijetna, najmanjša je težavna. Toda hvalni moramo biti Bogu, da nas hoče v tem življenju pokoriti, da moremo s pokoro še tudi po grehu priti do večne sreče in se osloboditi trpljenja v večnosti. Nosimo torej trpljenje tega življenja v duhu pokore. Angelje je Bog za prvi greh zavrnil, človeka se je usmilil.

Trpljenje je pa za nas tudi zdravilo. Človeški rod boleha na trojni bolezni, ki jo sv. evang. Janez zaznamuje z imeni: poželjenje oči, poželjenje mesa in napuh življenja. Tudi te bolezni so nasledek greha. Zdraviti jih moramo in moremo s trpljenjem. — Poželjenje oči t. j. pohlepnost po zemeljskih dobrotah, po premoženju in uživanju zdravimo z radovoljnimi uboštvo v duhu, da ali nosimo uboštvo, če je to naš delež na zemlji, udano v božjo voljo, ali da ne navezujemo srca na zemeljske stvari, ampak da jih rabimo le v toliko in tako, da nam pomagajo do večnega zveličanja, ne pa tako, da bi nas od Boga odvrčale in nas na zemeljsko priklenile. — Poželjenje mesa zdravimo s zatajevanjem, postom, čuječnostjo, s prenašanjem bolezni, vročine, mraza, žeje, lakote in drugih enakih nadlog. Jezus je naročil: Kdor hoče za menoj priti, naj zataji samega sebe, naj nosi svoj križ in hodi za menoj. — Za napuh življenja je pa najboljšo zdravilo poniževanje, skromnost v noši in opravi, spoštovanje bližnjega, prenašanje zoprnosti.

Vsa tu naštetá zdravila so grenka, pa so tako dobra in izdatna, da nas ozdravijo, če smo padli v bolezen greha, ali nas pa pred njo obvarujejo, če smo nedolžni. Mnogo duš se reši po trpljenju, kaker se jih po sreči tudi mnogo pogubi. Prav govori sv. Pavel: „Koger Bog ljubi, tega tepe in pokori vsakega, katerega sprejme.“

Trpljenje je tudi naš poklic. Sv. Pavel navaja vzrok, zakaj smo k trpljenju poklicani, piše namreč: „Katere je naprej spoznal, te je tudi naprej odločil, da bodo slični podobi njegovega Sina“ (Rim. 8. 29). Ker je Kristus nosil svoj križ in je bil s trpljenjem nasičen, mora tudi vsak njegovih učencev svojega nositi. Ko govori sv. Peter (I. 2, 19—23) o trpljenju, pravi naravnost: „k temu ste bili poklicani, ker je tudi Kristus trpel za vas, zapustivši vam zgled, da hodite po njegovih stopinjah.“

Slednjič pa moremo z voljnimi prenašanjem trpljenja pridobiti mnogo zasluženja. Trpljenje je pogosto od Boga poslana poskušnja naše potrpežljivosti in udanosti v voljo božjo. Poleg tega je pa tudi najboljša pre-skušnja in kazalo naše ljubezni do Boga. Vse to je pa zasluhljivo.

* * *

Trpljenje je za človeka težavno, zato mnogi — večina — pred njim beže in se ga skušajo znebiti ali mu vbežati. To zoprnost in težo, ki spremlja trpljenje, čuti vsak, tudi najbolj popoln kristijan. Jezus sam je zdihoval: „Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih trpljenja mimo,“ toda pokazal je pri tem popolno udanost v Očetovo voljo: „pa ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“ Ravno ta udanost Jezusova je za nas najlepši zgled, kako nosimo trpljenje. Pojdi večkrat k detetu Jezusu v betlehemski hlev, glej sv. Družino na begu v Egipt, opazuj njihovo življenje v ubožni nazarski hišici, sledi Jezusu na križevem potu, stopi na Kalvarijo . . . premišluj Jezusa v tabernakeljnu . . . to so visoke šole, kako naj nosimo mi svoje malo trpljenje.

Zgled Jezusov in celo njegovo življenje je zares prava šola trpljenja; toda Jezus se nam zdi večkrat previsoko nad nami, četudi je nam v vsem enak — mej nami najnižji — postal razen greha. Zato nam pa sv. Cerkev kaže tudi na zgled svetnikov, ki so bili ljudje, kaker smo mi, ubogi Adamovi otroci. Pri svetnikih božjih najdemo mnoge, ki so bili pravi junaki v trpljenju, taki, da jih moremo le občudovati, ne pa posnemati. Ne posnemati? Kaj nam potem njihovi zgledi koristijo?

Dvojno vrsto trpljenja moremo pri svetnikih razločevati. Eno jim je Bog pošiljal ali dopuščal, da jih je zadelo, drugo vrsto so si sami prostovoljno nalagali in v tem se nam zdijo izredno veliki junaki in ker so veliki, nas nekaj nagiba, da bi jih v tem radi posnemali, v navadnih opravilih pa ne bi radi bili na njihovi strani, ker se kažejo v tem navadni ljudje.

Več vzrokov je, zavoljo katerih je treba glede trpljenja in spokornih del svetnike in svetnice bolj posnemati v trpljenju, ki ga Bog pošilja ali dopušča, kaker pa v izrednih delih, ki so si jih sami prostovoljno nalagali. Zakaj?

1. Naša poglobljena naloga na zemlji je izpolnjevati voljo božjo; lastna volja more imeti še le drugo mesto. Zato smo dolžni naprej tisto delati, kar Bog hoče — torej svoje krščanske in stanovske dolžnosti izpolnjevati; keder smo to storili, pride na vrsto še le ono, kar smo sami prostovoljno izbrali. Napačno bi bilo Bogu odrekati, kar on zahteva, pa mu ponujati ono,

česar ne terja. Če torej Bog komu trpljenje katerekoli vrste pošlje, mora najprej to nositi, potem naj še le sam kako prostovoljno izbere.

2. Če nosiš trpljenje, ki ti ga Bog nalaga, je gotovo, da to Bogu dopade, če si ga pa sam izbiraš, pa nimaš te gotovosti; lahko, da si se zmotil, da te k temu nagibajo svetni oziri, ne pa volja božja, ali ljubezen do Boga.

3. Trpljenje, ki ga Bog nalaga ali dopušča, ni nikedar našim močem neprimerno ali preveliko. Modri Bog vedno prav izbere, ker pozna naše dušne in telesne moči in se ozira na razmere našega stanu in poklica.

4. Trpljenje poslano od Boga ni nikedar škodljivo, vedno je pa za-
služljivo in Bogu dopadljivo, če je tebi še tako zoprno. Po lastni volji izbrano trpljenje pa lahko škoduje telesu in duši. Prvo te ponižuje, goji krotkost in udanost v voljo božjo, množi zaupanje na Boga, vnema ljubezen do Boga ter prinaša velik dušni mir in sladkost, drugo pa redi lastno ljubezen, ničemrnost in pogosto tudi napuh, nepokorščino, trmoglavost.

Iz tega ne smete sklepati, da je prostovoljno izbrano trpljenje in spokorno delo brez vrednosti. Omenili smo ono le zato, da ne bote svoje lastne volje višje stavili, ko božje, da ne bote od Boga poslanega trpljenja podcenjevali, po lastni volji izbrano pa precenjevali, saj se je že dogodilo, da so tudi „pobožne“ osebe rade nosile težko trpljenje, ki so si je same izbrale, nad lahkim, ki ga je Bog poslal, so se pa pritoževale. In to ni bilo prav.

P. KAJETAN KOGEJ:

Asketična šola ali vadnica popolnosti.

DRUGI DEL.

O ovirah popolnosti.

(Dalje.)

e) Pomočki zoper skušnjave.

Boj sè skušnjavami je večkrat zelo vroč, ali zmaga je vselej mo-
goča. Silni so napadi sovražnikov, a močnejša je milost božja. Slabotno je meso, toda veliko premore trdna volja z milostjo božjo. V tem boju pa ne smemo vnemar puščati pripomočkov, ki jih priporoča sv. Cerkev in so vedno izdatno podpirali prave kristjane. Ti pripomočki so:

1) Beg. Ogibaj se hiš, oseb, družčin, obleke, shodov, časnikov, knjig, gledališč, ki bi te mogli speljati do padca. Na svetu so tolike in tako mnoge nevarnosti, da bi svetnika premagale, če ne bi bežal pred njimi. „Nihče naj se predrzno ne izpostavlja,“ opominja sv. Krizostom. — Eva je radovedno

ogledovala prepovedani sad, občudovala je njegovo lepoto in je bila premagana. David si je postavil za načelo svojega vladanja tudi besede: „Vedno sem hodil v nedolžnosti svojega srca . . . nikoli nisem kaj krivičnega mislil“ (Ps. 100). Pa en sam nečist pogled ga je vrgel v razne grehe! Zlasti se moramo ogibati in bežati pred priložnostjo, ki vabi v nečistost. Pri skušnjavi, ki vzbuja jezo, neti lakomnost, vnema prevzetnost itd. smemo stvar prevdarjati, nečiste skušnjave pa zmaga le tisti, ki takoj zbeži. Ali pa ravnamo tako? Ali nismo kedaj skušnjava celo iskali, ji hiteli v naročje in prostovoljno uživali strup, ki prinaša smrt?

2) Ponižnost. Ta čednost je podlaga vsem drugim: zato je ponižnost izvrstno sredstvo zoper skušnjave. Tisti, ki ni iz srca ponižen, ne more obvladati skušnjav. Zmago nad skušnjavami si zagotovimo le, če se ponižujemo. „Bog se prevzetnim ustavlja, ponižnim pa daje milost“ (I. Pet. 5, 5). Sv. Avgustin je v skušnjavah zdihoval: „Gospod, prah sem in slabotna stvar.“ V skušnjavah, ki so posebno nadležne, skorej neznosne, svetujejo učeni in pobožni možje, naj jih odkrijemo spovedniku in se poleg tega tudi obtožimo katerega greha, ki nas posebno osramoti, četudi smo se ga že spovedali in smo že dobili zanj sv. odvezo. Ti možje trdijo, da moremo s ponižnostjo zmagati tudi najbolj strupene skušnjave. Sv. Filip Neri trdi: „Če razodenem spovedniku svoje hude misli, je skušnjava že na pol premagana.“ Isto uči tudi sv. Alfonz Ligvorij in drugi učeniki duhovnega življenja.

3) Spomin na Boga. Kedor misli na Boga, se ga boji žaliti. Potnik, ki ima svoj potni list v redu, ne pride tako hitro v zadrego, postopač pa, ki je brez njega, ali ga nima v redu, naleti kmalu na sitnosti sè žendarmarijo. „Nam se godi v tem zemeljskem življenju, kaker Mojzesu, — dokler držimo roke kvišku proti Bogu, zmagujemo; če jih pa pustimo pasti, dobi sovražnik oblast“ (Sv. Efrem). „Večina pogreškov, ki jih store pobožne duše, prihaja odtod, ker se zadostno ne spominjajo božje pričujočnosti.“ (Filoteja).

4) Čuječnost. Že modri pagan je zapisal: „V začetku se vstavlja!“ Ne pusti, da bi se skušnjava razpasla. Bodi torej na straži! Dokler je rastlina majhna, je ni težko izpuliti, ko zraste v drevo, ne gre več, ali le težko. Sv. Jeronim primerja skušnjavao iskri, ki ne napravi škode, ko pade na obleko, če se takoj zatre; ako pa pustiš, da tli na suknji dalje, se vname in naredi veliko škodo in je ni več lahko pogasiti.

5) Zaupanje v Boga. — V skušnjavi ne zaupaj náse in na svojo moč, ampak stavi vse svoje upanje na Gospoda. Sv. Frančišek Sal. je pisal pobožni osebi: „Take skušnjave imam, da me včasih napadajo misli, da se jih ne morem ubraniti. Pa čim slabejšega se čutim, toliko bolje raste moje zaupanje v Boga. Prepričan sem, da mi bo Bog dal vedno toliko moči, da bom skušnjavao zmagal, četudi bi me zelo mamila (Pismo na sv. Frančiško Šantl.) — Posnemaj tega svetnika v zaupanju na Boga, in skušnjava bo minula, ne da bi kako škodo trpel.

6) Molitev in prejemanje sv. zakramentov. Jezus ni rekel samo „čujte,“ marveč tudi „molite!“ Hudobni duh je nam grešnim ljudem

vedno za petami. Kje naj iščemo pomoči, če ne pri Bogu, katerega se on najbolj boji? Srce, ki je polno božjega strahu, je zavarovano pred skušnjavami. Hude skušnjave moremo zmagati le z božjo pomočjo. „Naša zmožnost je iz Boga“ (II. Kor. 3, 5). — Tu ne gre zato, kaj molimo, ampak je poglavitno, da resno povzdigujemo svoje srce k Bogu. Če ni mogoče moliti veliko, zadostuje, da se pobožno pokrižamo, ali se pokropimo z blagoslovljeno vodo, ali izrečemo kak zdihljaj. Včasih je v zoprnih skušnjavah pomagano, če le imeni Jezus, Marija zaupljivo izgovarjamo, ali kak prisrčen zdihljaj rabimo. „Pod Marijinim imenom hudobni duhovi ravno tako popadajo na tla, kaker človek, če ga strela zadene“ (Tomaž Kempčan).

Spomin na bridko trpljenje Jezusovo, in ravno tako prav živ spomin na smrt pogosto v trenutku pomiri jako razburljive skušnjave. V dolgotrajnih skušnjavah je preskušeno sredstvo, pobožno prejeti sv. zakramente in biti prav odkritosrčen proti spovedniku.

7) Srčnost, odločna volja. Jezus je odločno in brez odlašanja zavrnil hudobnega duha: „Pisano je . . .“. Nazadnje, ko vidi, da ga skušnjavec še noče pustiti, mu pravi: „Poberi se satan!“ „Kedor se ne vojskuje v skušnjavi takoj v začetku, je že na pol, če ne popolnoma premagan.“ (Sv. Jeronim). Srčnost velja! Nasproti skušnjavi ne bodimo nikoli strahopetni, zakaj takrat je satan erjoveč lev; če smo pa mi levi, postane satan bojazljiv zajec. — Mlad redovnik pride k starejšemu redovniku, svojemu duhovnemu očetu, in ga prosi, naj mu da kako sredstvo zoper strašno nadležne skušnjave. Modri mož mu da ta-le svet: Ko boš skušan, reci z odločno voljo: „Nočem in nočem.“ Mladenič se je kmalu prepričal o izvrstnosti tega pomočka. (Drexelius).

8) Delo. Tekoča voda se ne usmradi, stoječa in mirna pa kmalu postane mlaka. Kedor marljivo dela in se vedno s čim peča, skorej nima časa misliti na greh in skušnjavec mu ne pride preblizu. Lenuhu pa hodi vse po glavi in skozi njegovo srce se pretakajo potoki nagnusnih skušnjav. Zato nas tudi svetniki vedno priganjajo k delu. „Nikoli ne bodi brez dela, da te hudič praznovati ne najde. On ima le do tistih oblast, kateri brez dela postopajo“ (Sv. Jeronim). „Muhe se ne vsedajo rade na vroč lonec, tudi tatovi ne vdirajo v hišo, če slišijo, da se v nji dela; ravno tako beži hudi duh pred onimi, ki so vedno pri delu“ (Spirago).

9) Post, zatajevanje. Naši predniki so se posta trdno držali in se vadili v zatajevanju, zato so se pa tudi uspešno vojskovali; od tod toliko syetnikov in blaženih iz prejšnjih stoletji. Jezus se ni postil brez vzroka 40 dni, predno je dovolil, da se mu je približal skušnjavec; s tem je dovolj spričal, da nam je le sè zatajevanjem mogoče priti do neomahljive volje, ki kljubuje vsem viharjem skušnjav. Kedor je preveč navezan na posvetno: na jed, pijačo, dolgo spanje, udobno življenje, kedor daje vso prostost svojim čutom, in hoče vse videti in vedeti, vse slišati, povsod zraven biti, ta bo k večjemu le po imenu poznal krščansko popolnost. Sv. Bernard ga primerja človeku, ki je obložen s težkim bremenom in zato ne more vbežati razbojnikom.

Našteli smo poglavitne pomočke proti skušnjavam. Sv. Cerkev te pomočke visoko ceni in zelo priporoča; cenite jih tudi vi, upoštevajte jih v svojem življenju in se jih s pridom poslužujte! Če so že drugi kristjani vezani na nje, koliko bolj vi tretjeredniki, ki ste cvet sv. Cerkve.

Po skušnjavi.

Učeniki duhovnega življenja odsvetujejo takoj po skušnjavi pretresovati, ali smo v skušnjo privolili ali ne. S tem se le domišljija razburja, ki lahko dovede do novih skušnjav. Pravijo namreč, če je bilo privoljenje popolno, ne more ostati skrito in dvojljivo.

Če nam po skušnjavi vest ne more očitati greha, vsaj smrtnega ne, se tolažimo s sv. Frančiškom Sal., ki je zdihoval: „O Bog! V veliki bridkosti je duša, ki ljubi Boga, pa še tega ne ve, ali je Bog v nji ali ne, ali je njena ljubezen do Boga, za katero se vojskuje, v nji popolnoma ugasnila ali ne. Pa ravno to je najlepši cvet popolnosti nebeške ljubezni, ki priganja kristjana trpeti in se vojskovati, če ravno ne ve, ali ima ljubezen, za katero in s katero se vojskuje“ (Filot. IV. str. 349).

Zmaga na naši strani.

Če smo prišli kot zmagovalci iz hudega boja, zahvalimo Boga. Govorimo s psalmistom: „Ne nam, Gospod, ne nam, ampak svojemu imenu daj slavo“ (Ps. 113, 1). Opustimo vse prazne skrbi, češ ali sem se zadostno vojskoval ali ne, ker vemo, da nimamo greha, če smo se vstavljali do konca. Bodimo pa ponižni in oprezni. Hudobni duh nikoli ne miruje; česar ni prvič dosegel, to se mu utegne posrečiti drugič ali tretjkrat. Brez opreznosti in stanovitnosti moremo zgubiti vse pridobljene vence in zasluge. Zato opominja sv. Pavel k vztrajnosti: „Niste se namreč do krvi ustavljali, bojujoči se zoper greh“ (Hebr. 12, 4).

Zmaga na strani naših sovražnikov.

Če nam pa po skušnjavi vest naravnost pravi, da smo smrtno grešili, ne obupajmo in ne ostanimo v grehu. Mislimo takoj na tolažljivo spravo z Bogom in bojmo se ostati in zaspati v svojem grehu. Brez obotavljanja povzdigni svoj pogled proti nebu in govori: „Gospod, ti vse veš, ti tudi veš, da te ljubim.“ Nato pojdi v samoto in v samoti obžaluj svoj padec s popolnim kesanjem. Pomisli, kedaj ti je mogoče spoved opraviiti, čez nedeljo je ne odlašaj. Pri spovedi bodi odkritosrčen in pristopi k mizi Gospodovi še z večjo vnemo kakor po navadi.

Če po padcu takoj hitro vstaneš, še nisi zapustil pota krščanske popolnosti, marveč ti je samo spodletelo, bodi pa drugič v skušnjavi še bolj previden, kakor si bil preje.

Spoznali smo, da je človeško življenje vroč boj, ki ga povzročajo hude skušnjave. Če radi skušnjav veliko trpimo, se zavedajmo, da so po istem trnjevem potu hodili tudi svetniki. Vsaka skušnjava, ki jo premagamo, nas

pelje na potu popolnosti višje proti nebu. — Kedo bi tedaj obupoval v skušnjavah, ki nam pri vsi nevarnosti le gladijo pot k ljubemu Bogu? Obupavati ne smemo v nobenem slučaju, da ne zgubimo srčnosti; pa tudi brezskrbni ne smemo biti, da nas ne prevzame napuh, ki je vselej blizu padca.

Tako smo z božjo pomočjo končali drugi del asketične šole, kjer smo obravnavali ovire krščanske popolnosti. V tretjem delu, ki obeta biti najobširniši, pa pridejo na vrsto pomočki ali sredstva krščanske popolnosti.

TRETJI DEL.

O sredstvih popolnosti.

1) Hrepenenje po popolnosti.

V prvem delu smo govorili o popolnosti sploh; v drugem delu smo navedli 11 najpomembnejših ovir popolnosti; v tretjem delu bomo razpravljali o sredstvih ali pripomočkih popolnosti.

Hrepenenja po popolnosti ni najti samo pri svetnikih in duhovnih osebah, ampak je opazujemo tudi pri posvetnih ljudeh. Ali ne vidimo, kako se Adamovi otroci pehajo za dobrinami tega sveta? Drug družega izpodrivajo in se ne strašijo nobenega truda, kedar gre za kak napredek v časnih zadevah. Kako redki so kristjani, ki bi toliko storili za svoj dušni blager, koliker delajo otroci sveta za svojo zemeljsko korist. Resnične so besede Jezusove: „Otroci tega sveta so modrejši v svojem rodu, kakor otroci luči“ (Luk. 16, 8). In vender, kaj je več, ali napredek v časnih ali večnih dobrotah? Kaj je več vredno, čas ali večnost, nebo ali zemlja? Svet nas tedaj sam uči hrepeneti po popolnosti ali prav za prav po izpopolnjevanju. Ali svet sploh kaj opusti, kar bi mu moglo služiti v njegovo izpopolnjenje? Zavrže li en sam pripomoček, če ve, da bo ž njim lažje dosegel svoj namen?

Storimo isto tudi mi v dušnem oziru, in bodimo gotovi, da nismo storili premalo za svojo duhovno rast.

Sv. Frančišek Sal. piše: „Srednja čednost se da v kratkem času pridobiti, popolnost pa, po kateri hrepenimo, potrebuje navadno leta in leta.“ — In zopet piše: „Ne pozabimo načela svetnikov, ki pravijo, da je treba vsaki dan misliti, da še le začenjamo postajati popolni. Ako na to mislimo, se ne bomo čudili, da še vedno na sebi opazimo pomanjkljivosti in mnogo tega, kar treba zboljšati. S tem nikedar ne pridemo do konca, vedno je treba z nova začenjati, vedno z dobro voljo začenjati. Kar smo do zdaj storili, je dobro, kar pa zdaj začeti hočemo, bo še boljše. In ko to končamo, bomo zopet drugo začeli, ki bo še boljše.“ (Sv. Franč. Sal.: Nauki o popolnosti).

Če se ozremo po svetu, vidimo, da vse teži po spopolnjenju. „Ničesar ni, kar ne bi stremilo za višjo popolnostjo. Poglej v naravo! Opazuj, kar se godi okoli tebe: na vrtu, njivi, travniku, v gozdu itd. V naravi se pa vse razvija polagoma, zakaj narava ne pozna skokov. Dete se ne razvije naen-

krat v krepkega moža; najprej postane dečak, iz dečaka mladenič in še le za tem čvrst in odločen mož. Isto pravilo velja v nadnaravnem redu, torej tudi o popolnosti. Vsi pisatelji notranjega življenja se vjemajo v tem, da je pot do popolnosti težavna in počasna. Spomina vredne so besede sv. Terezije, ki pravi: „Do popolnosti se nikoli ne pride v kratkem času, razen po posebni milosti božji.“

Tri stopnje popolnosti.

Ker je popolnost le polagoma mogoče doseči, razločujejo razni učenci duhovnega življenja v popolnosti tri stopnje:

Na prvi stopnji popolnosti so začetniki. Ti že imajo v sebi podlago, na katero morejo zidati stavbo popolnosti, ti so že v milosti in začetni ljubezni božji, niso pa še izvojevali boja z raznimi strastmi, tudi v čednosti še niso utrjeni; vsaki čas so še v nevarnosti, da utegnejo zgrešiti pot milosti božje in pasti v smrtni greh.

Na drugi stopnji popolnosti so napredujoči. Ti so že deloma podjarmili, deloma ukrotili svoje strasti, boj ni več tako vroč in nevarnost, pasti v smrtni greh, je manjša ali skorej že odstranjena, ali vsaj ne tako velika, ker so se že precej utrdili v čednosti. Vender pa njihovo notranje stanje še ni toliko urejeno, da bi se mogla ljubezen popolnoma razviti in bi se tudi malim grehom brez težave vstavljali. Prišli so pa že do trdnega sklepa, da nočejo storiti nobenega prostovoljnega malega greha in so se odpovedali nagnenju do njega.

Na tretji stopnji popolnosti so pa tisti, ki so že popolniši v duhovnem življenju. Strasti so na splošno urejene, čednosti so vsled nepretrgane vaje utrjene, tako da se ljubezen lahko in z veseljem vedno višje vspenja. Duša je zedinjena z Bogom; njeno glavno delovanje je v ljubezni. Volja božja in služba božja je taki duši nad vse.

Te tri stopnje popolnosti imenujemo tudi: pot očiščevanja, pot razsvetljevanja, pot združenja z Bogom.

Hrepenenje po popolnosti je temelj, na katerega se mora postaviti vsakedo, ki hoče biti popoln. Sv. Avguštin piše: „Življenje dobrega kristjana je neprestano hrepenenje po popolnosti“ (Tract. in Ep. Joan.). Kedor takega hrepenenja ne goji v sebi, more sicer biti kristjan, ne more pa biti popoln. Kar so uteži pri uri, to mora biti kristjanu hrepenenje po popolnosti. Če snameš uri uteže, obstoji; z duhovnim napredkom bomo tudi kmalu pri kraju, če nimamo več hrepenenja po popolnosti. V sv. pismu nas Modri zelo spodbuja k velikemu hrepenenju po svetosti; sicer govori o modrosti, a vse se prav lepo strinja s popolnostjo; pravi namreč: „Bodite tedaj željni mojih besed, ljubite jih, in bote prav živeli. Modrost (popolnost) je svetla in nevenljiva, kateri jo ljubijo, jo radi vidijo, in kateri jo iščejo, jo najdejo“ (Modr. 6, 12, 13). V knjigi pregovorov pa pravi Sv. Duh: „Pot pravičnih je kaker svetla luč, izhaja in raste do polnega dne.“ (Preg. 4, 18).

Tisti kristjani, ki ne gojijo v sebi hrepenenja po popolnosti, ne bodo samo obtičali na potu čednosti, ampak bodo celo nazadovali in se slednjič

lahko pogubijo. Sv. Bernard takega lenega kristjana takole nagovarja: „Ti torej nočeš rasti v duhovnem življenju? Hočeš torej popuščati? Sicer praviš, da nočeš. Kaj tedaj hočeš storiti? Ti mu odgovarjaš: Ostati hočem to, kar sem, nočem biti ne boljši, ne slabši. Hočeš torej to, kar je nemogoče,“ pri-
stavlja svetnik (Ep. 254). Ali nam ne potrjuje te resnice lastna skušnja? Kdarkoli se je ohladilo koprnenje po popolnosti, se je ohladila tudi čednost in čim večja je bila naša zaspanost, tembolj smo se oddaljevali od prave popolnosti.

Hrepenenje po popolnosti mora biti goreče.

Krščanska popolnost se da le s težavo doseči, zakaj pot do popolnosti je vselej raskava in strma. Na tem potu morejo vstrajati le goreče duše, mlačne kmalu omahnejo.

Sv. Terezija zatrjuje: „Bog navadno le tistim mnogo in veliko milosti daje, ki zelo hrepenijo po njegovi ljubezni.“ Sv. Andrej Avel. se je z obljubo zavezal, da bo vedno rasel v popolnosti. Sv. Alojzij je dosegel v kratki dobi svojega življenja toliko stopnjo popolnosti, da se je sv. Magdaleni Paciški zdelo v zamaknenju, da ni svetnika v nebesih z večjo slavo kot sv. Alojzij; svetnica je pa tudi spoznala, da je pripeljalo sv. Alojzija do tolikega rajskega veselja njegovo hrepenenje po božji ljubezni.

Prav je, da občudujemo svetnike v njih gorečnosti do popolnosti, pa bolj moramo občudovati one sv. može in žene iz stare dobe, ki še niso imeli v Jezusu vzor svetosti, kaker svetniki nove zaveze, in vendar so gojili neprestano želje po svetosti. Preroku Danijelu se je prikazal nadangelj Gabrijel zato, ker je bil „mož gorečih želja“ (Dan. 9. 22). Starčka Simeon in Ana sta imela veliko let goreče želje videti Zveličarja sveta. Oba sta bila isto uro od Sv. Duha peljana v tempelj, kjer se je dopolnilo njihovo hrepenenje.

Ali je tudi naše hrepenenje po popolnosti podobno hrepenenju svetnikov? Se li zavedamo, da je čas, ki ga obračamo v dušni prid, najboljšo obrnjen? — Kako težko nam mora biti, kedar beremo ali slišimo, kako so svetniki težili po svetosti, mi pa tako radi ostajamo v vednih raztresenostih srca in duha, brez vsake prave gorečnosti za popolnost!

Hrepenenje po popolnosti mora biti resnobno.

Pri hrepenenju po popolnosti se mora tudi volja odločiti vse storiti in ne odnehati, dokler je ne dosežemo. V tem ne smemo biti prav nič omahljivi ali popustljivi.

Koliko je oseb, ki imajo dobro voljo posnemati svetnike in v ti ali oni čednosti napredovati, te ali one slabosti se znebiti, a ko je treba v dejanju pokazati, tedaj obnemorejo, manjka jim resnobne volje. Jezus pa zatrjuje: „Ne vsak, ki mi pravi Gospod, Gospod, pojde v nebeško kraljestvo, ampak kedor stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih.“ Te besede Gospodove zadevajo prav take plašljivce, ki imajo sicer voljo posvetiti se, pa so premalo odločni.

Sv. Duh že v stari zavezi graja take neodločne v duhovnem napredku: „Lenuh hoče in noče.“ (Preg. 13, 4).

Po nauku sv. Bernarda, je malo pogubljenih v peklu, ki ne bi bili imeli včasih nekaj dobre volje poboljšati svoje življenje in v čednostih rasti; toda njih volja ni bila resna, ne stanovitna, ne odločna in odtod njih strašna nesreča.

Naš Gospod blagruje tiste, ki so lačni in žejni pravice (Mat. 5, 6). To so tisti, ki imajo po popolnosti tako goreče in odločno hrepenenje, kaker lačni in žejni po jedi in pijači.

Tako hrepenenje se marsikomu zdi pretežavno in neizpeljivo, toda z božjo pomočjo zmoremo vse, kaker pravi sv. tridentinski zbor: „Bog ne zapoveduje kaj nemogočega, ampak ko zapoveduje, nas opominja, da storimo, kar moremo z navadno milostjo, ako je pa večja milost potrebna, nas opominja, naj prosimo za to, česar ne moremo sami storiti.“ (Sess. 6. cap. 11).

Sv. Terezija trdi, da ni nikoli videla plašljivih duš, ki bi v mnogih letih tako napredovale, kaker pogumne duše v malo dneh. Njeno geslo je bilo: „Božje Veličanstvo ljubi velikodušne ljudi, samo če ne zaupajo vase.“

Mladenič se priporoči duhovniku v molitev.

Vročekrven mladenič obišče jako vnetega duhovnika in se mu priporoči v molitev iz tega namena, da bi mogel krščansko živeti. Duhovnik obljubi to in tudi moli zanj vsaki dan. Po par tjednih se mladenič zopet snide z duhovnikom in reče: „Kako to, da se v neki reči ne morem poboljšati, četudi sem se priporočil vaši molitvi. Duhovnik mu da nekaj opominov in naukov, katerih naj se zvesto drži, on sam pa da hoče zanj še več moliti. Za mesec dni mladenič sreča duhovnika na potu in že oddaleč vpije: „Duhovni oče, ali še kaj molite za me? Jaz se nisem še prav nič poboljšal.“ Dušni pastir pelje na to mladeniča k morju; na obrežju je ležalo več vreč žita in zraven je bil privezan velik čoln. — Duhovnik prime za vrečo na eni strani in reče mladeniču: „Pomagaj mi vrečo spraviti v čoln!“ Mladenič vzdigne vrečo na svoji strani, toda v istem času pa duhovnik spusti vrečo iz rok, da pade sè vso težo na pesek. Tako poskusita še drugič in tretjič. Ko mladenič opazi, da duhovnik to namenoma dela, nevoljen reče: „Prosim vas, častiti gospod, da tudi vi pomagate; jaz sem sicer močan, toda sam nič ne opravi.“

Duhovnik se nasmeji, rekoč: „Le pusti vrečo tam, kjer je in poslušaj moj nauk! Ti si me prosil pomoči, jaz sem tudi za te molil; toda ti nisi storil, kar si bil dolžan storiti. Preveč si popustljiv, tvoja volja ni v resnici trdna in resna. Same želje po čednosti, še nikogar ne storijo krepostnega. Če hočeva vrečo spraviti v čoln, morava oba delati, če se hočesh poboljšati, ni dosti, da jaz za te molim, ampak moraš tudi ti svoje storiti.“ Mladenič se je oprijel duhovnikovega nauka in se je poboljšal. (Tabors H. S. 319).

Kristjan! Tudi tebe je Bog ko tretjerednika poklical k večji popolnosti, kaker druge kristjane živeče mej svetom. Ti moreš postati popoln — celo svetnik — ako resno hočesh. Nikar se strašiti. Bog ne zahteva od tebe, da bi

se to moralo zgoditi v teku enega meseca ali leta; hoče pa, da resnobno streliš za popolnostjo.

Kaj resna volja premore, imaš dovolj zgledov na svetnikih; predочи si n. pr. sv. Frančiška samega ali pa veliko spokornico tretjega reda — sv. Marjeto Kortonsko. — Dobro veš, da je ta svetnica devet let živela v velikih grehih, ali tudi v tem žalostnem stanju ni nehala gojiti želje po popolnosti. Po svojem spreobrnjenju je pa Marjeta kaker na perutih letela nasproti svetosti, tako veliko je bilo njeno hrepenenje po Bogu. Gospod sam ji je dal spoznati, da vsled svoje zvestobe in gorečnosti ni le odločena za nebesa, ampak da je zanjo pripravljen prostor mej serafini.

Hrepenimo po najvišji popolnosti, če hočemo spoh kaj doseči!

Ne domišljuj si nikoli, da si že popoln, ampak bodi uverjen, da ti še veliko manjka. Celo sv. apostol Pavel se je držal tega pravila; piše namreč: „Bratje! ne mislim, da sem že dosegel (svetost); na ono, kar je za meno, sem pozabil in se stegujem po tem, kar je pred meno.“ (Filip. 3, 13).

Apostolovih stopinj se držimo tudi mi; pozabimo, če smo storili kaj dobrega; mislimo si, da še nismo nič storili; že sam spomin na dobro nas bi utegnil prevzeti in ovirati v popolnosti.

Veliko bolj si pa stavimo pred oči ono dolgo pot, ki nas še čaka, preden kakšno popolnost res dosežemo. Zgledujmo se nad popotnikom, ki iz tujine hiti v svojo domovino, katere že pol stoletja ni videl. Tak popotnik se ne ustavlja dosti na potu, ker ga srce žene k domu; čim bližje domačije je, tem bolj pospeši svoje korake.

Sv. Pavlina prosijo za njegovo sliko.

Sv. Pavlina, ki je bil škof v Noli, prosi dober prijatelj za njegovo sliko. Škof je prijatelju odgovoril: „Kakšno sliko naj ti pošljem, ali sliko starega ali sliko novega človeka. Stari človek je pregrd in ne zasluži, da se ga upodobi; novi človek se pa še ni razvil do popolnosti.“ (Spirago B. S. 408).

Te besede jasno kažejo, da se svetniki niso zadovoljili s pridobljeno popolnostjo, njihovo hrepenenje je šlo za najvišjo popolnostjo, ki je na zemlji mogoča. — Svetniki so dobro vedeli, da je popolnost neizčrpna, in kaker ljubezen do Boga nima mej, tako tudi popolnost ne. Služabnikom božjim je neprenehoma plaval pred očmi Jezusov opomin: „Kedor je pravičen, bodi še pravičniji, kedor je svet, bodi še svetejši.“ (Razod. 22, 11).

Tretjeredniki! Spomin na hrepenenje svetnikov po popolnosti nas sicer sramoti, a za dušo je nad vse koristen, ker nas bodri k stanovitnemu prizadevanju za popolnost. Če imate to svetniško hrepenenje pred očmi, se ne bote zadovoljili z navadno pravičnostjo sveta, tudi se ne bote primerjali z grešniki, češ, koliko sem boljši od tega ali onega, ampak primerjali se bote s svetniki in prevdarjali velikanski prepad, ki vas še loči od svetnikov.

Čislani tretjeredniki! Razprava „o hrepenanju po popolnosti“ nas je lahko prepričala, da je to sredstvo res podlaga vseh drugih sredstev kršč. popolnosti. Vsa druga sredstva ne bodo dosti pomagala, če se ne bomo v to prvo sredstvo poglobili in utrdili v njem.

Zato le večkrat premišljujmo, kako je po besedah največjega modrijana vse na svetu končno le sama ničemrnost.

Kaj nam pomaga ob smrtni uri, če smo bili bogati, učeni, imenitni; kaj nam takrat koristi, če smo sè svojim slavnim imenom napolnili ves vset. Vse to nima vrednosti za večnost in doslednjo ne zasluži da bi se kot otroci tako popolnega serafinskega očeta preveč pehali za takimi dobrinami sveta.

Popolno življenje pa je, po katerem se spleča hrepeneti ne le danes ali jutri, ampak vse dni vašega življenja. To hrepenenje pa bodi goreče, resnobno in stanovito in naj meri proti najvišji popolnosti, potem je upanje, da bote saj nekaj svetosti dosegli. „Neutrudno stremenje za popolnostjo in odkritosrčno hrepenenje po nji, privede do popolnosti,“ pravi sv. Bernard.

P. Marijofil Holeček,

vrhovni predstojnik frančiškanske slov. okrajine sv. Križa.

Mnogi naših prijateljev in dobrotnikov so pričakovali, da bomo že v prejšnjem zvezku naznanili smrt in popis ali življenje patra Marijofila. Mi smo odložili vse to na sedanji zvezek, ker smo za prejšnjega že vse vredili do časa smrti blagega pokojnika, posebno pa, ker nas je smrt predragega nam sobrata in tovariša p. Marijofila tako pretresla, da bi bili morebiti v tistem času preveč prostora dali osebnim čutilom; ker je minulo komaj osem mesecev od smrti prejšnjega provincijala p. Avgušтина, ki ga še nismo pozabili in ga pozabiti ne moremo ter se ločil od nas nepričakovano hitro

eden najljubših sobratov p. Marijofil, naslednik predragega p. Avgušтина in notranje še sami nismo bili urejeni, kaker tudi sedaj še nismo vsled hudih udarcev, zato smo mislili, da je bolje počakati do sedanjega zvezka.

P. Marijofil Holeček je bil rojen 8. sušca 1872. leta v Sp. Šiški ko sin sprevodnika južne železnice. Oče in mati še živita in sta lani obhajala zlato

poroko. Jožef Holeček, naš p. Marijofil, je dovršil gimnazijo z maturo v Ljubljani. Takrat se je odločil za uradniško službo pri južni železnici. V tem času je zadostil tudi vojaški dolžnosti ko enoletni prostovoljec. Ko uradnik se je oženil 1897. l. z Marijo Dolžan, ki mu je umrla v dobrih pet in pol letih 28. febr. 1903. brez otrok. Čez dobrih pet tjednov po smrti žene je Jožef Holeček, pristav južne železnice, oblekel frančiškanski habit v Brežicah, ter je dobil redovno ime fr. Marijofil. Po dovršenem novicijatu se je pripravljaval za skušnjo čez prvi letnik bogoslovja, ki ga je napravil v Ljubljani, druge tri letnike pa v Mariboru, kjer je bil 25. julija 1906 v mašnika posvečen ter je po dovršenem bogoslovju nastopil 1908 službo kapelana in kateheta ravno tam v domači župniji. L. 1912. je bil prestavljen v Ljubljano za kapelana na domači župniji, kar je ostal do l. 1916, ko je odšel na Brezje ko predstojnik samostana in Marijinega svetišča. Čez tri leta na to je bil izvoljen za definitorja provincije. Ker so mu isto l. 1919. izročili tudi službo učitelja novincev, se je preselil v novicijat v nazarski samostan na Štajerskem, kjer je opravljal to službo do lanskega leta, ko je bil izvoljen za provincijala. Ko vrhovni predstojnik provincije se je preselil v ljubljanski samostan. Zadržal si je lepe načrte za vodstvo podložnih mu sobratov. Da bi jih laglje izpeljal, je takoj začel obiskovati posamezne samostanske družine. Na poti v Maribor je vsled nedostojnega govorjenja in zbadanja nekaterih stopil na prostor pri vhodu v železniški voz, ker se ni hotel prerekati z olikanci modernerne dobe, ki zajemajo vso učenost iz posurovelih časnikov in je tam ostal mej vožnjo štirih postaj. Na mrzlem zraku se je prehladil. Domov prišavši se je čutil utrujenega, vendar je še ostal po koncu, četudi s težavo in je opravljal svoje posle. Bolezen je hujšala, vnela se je reberna mrena in moral je v posteljo; nasledek te bolezni, iz katere se je izkopal, je bila ta hitra sušica, ki ga je v treh mesecih spravila v grob. Večkrat se je preje, ko je bil še zdrav, izrazil, da bi rad umrl, v bolezni je pa pokazal, da bi še rad živel, da bi izpeljal svoje načrte. Zato je šel na dan smrti po nasvetu zdravnika v ljubljansko deželno bolnišnico, da bi ga preiskali z rentgenovimi žarki. Ob 8. uri zjutraj se je odpeljal v spremstvu dveh bratov iz samostana; prosil je p. gvardijana za blagoslov, na kar ga je ta pokrižal z blagoslovljeno vodo, potem so ga bratje odnesli v kočijo; mislili smo, da se bo čez par dni zopet vrnil; celi dan je bil vesel, sè zdravnikom se je šalil in prijazno razgovarjal, kaker je bil vaje, ko je bil še zdrav, nihče ni mislil, da so mu štete ure. Pozno popoldne pride sporočilo, da gre bolezen na slabše; p. Dominik gre k njemu, da bi mu podelil sv. poslednje olje, pa ga dobi že mrtvega. Pogojno mu podeli sv. poslednje olje. Blaga, pobožna duša p. Marijofila je odšla v večnost 12. febr. okoli 6. ure zvečer. — Ali nepripravljen? Ne. Vsaki dan mej boleznijo je prejel sv. obhajilo. Smrtne nevarnosti ni čutil ne on, niti smo jo slutili mi. Brez boja je odšel mirno in tiho, tako da pri prvem naznanilu smrti niti verjeti nismo mogli, da je zares umrl. In vendar je umrl in ga ni več mej nami.

Pogreba so se vdeležile velikanske množice ljudi raznih stanov višjih in nižjih. Pokojni je bil priljubljen pri vseh, ki so ga poznali. Prešinjala je

pa vse ena misel, da je namreč njegova duša že pri Bogu, saj je bil pobožen in svet mož celo svoje življenje. Vračaje se s pogreba je pisavec teh vrstic srečal na Sv. Petra cesti postarnega moža, ki je vprašal, na kaki bolezni je umrl pokojni g. Holeček. Ko sem mu pojasnil vse kar je želel, je pristavil: „Škoda ga je. Pod seboj nisem imel uradnika bolj vestnega, pri vseh tako priljubljenega, kaker je bil pokojni. Bil je zares blaga duša, izvrsten uradnik, pobožen mož.“

Pokojni p. Marijofil je bil zares mož molitve in premišljevanja. Prav pogosto se je dolgo mudil pred Najsvetejšim posebno v zgodnjih jutranjih urah. Ko mož in uradnik južne železnice je stopil sè svojo ženo 19. nov. 1900 v tretji red, leto dni na to sta napravila 2. dec. 1901. tretjeredne obljube in vsaki dan, če mu je le služba dopuščala, si ga mogel videti v jutranji uri stopati proti frančiškanski cerkvi k sv. maši in pogosto k sv. obhajilu. Bil je značajan mož, ki ni gledal na mnenje družih, ampak je vedno vranaval svoje delo in življenje po načelih sv. vere. Ko ga je Bog po smrti žene klical v redovni stan, se kljub prigovarjanja domačih ni dal motiti. Čez dober mesec po smrti žene je zapustil ko pristav južne železnice svojo pisarno in uradniško mesto, kjer bi se bil še visoko dvignil, ter si ga v začetku aprila že videl v novicijatu frančiškanskega samostana v Brežicah v meniški halji in sandalah s tonzuro na glavi. Tu se je v zatajevanju in pobožnosti še izpopolnil. Ker je gimnazijo že dovršil, je takoj iz novicijata prišel v bogoslovje.

P. Marijofil pa ni bil le pobožen, ampak tudi zelo delaven, saj je vedel, da pobožnost brez dela nič ne velja; brezdela pobožnost je lenoba, ne pobožnost. Zato p. Marijofil ni bil mej tistimi, ki se drže pri jedi naprej, pri pijači nazaj, pri delu pa stoje ob strani in premišljujejo, koliko trpe in kedaj bodo drugi delo dovršili. Sv. Frančišek je takemu rekel „brat muha.“ — P. Marijofil je rad in mnogo delal, bodisi ko uradnik na postaji, bodisi ko frančiškan v samostanu in zunaj njega. Delal je v spovednici, na pridiznici, v pisarni, v celici, na misijonih; kar mu je časa ostajalo, ga je porabil za pisanje, učenje in molitev. Brez dela ga nisi našel nikoli. Pisal je rad in dobro za naše Cvetje, za razne časnike in pobožne liste; izdal je tudi lepa premišljevanja o presv. S. J.

V občeivanju je bil zelo prijazen in postrežljiv, zelo obziren do vsakega in poln spoštovanja do višjih in nižjih. Žalitve je sicer čutil, saj je bil zelo rahločutnega in mehkega srca, a tožil ni nikedar čez nikoger, pač pa je žalitev rad zasukal in oblekel v nedolžno šalo, ali jo pa molče in tiho prezerl. To je zmoget, ker je bil zares ponižen in v potrpežljivosti globoko utrjen. V vsakidanjem življenju je bil navaden človek, kaker smo vsi drugi; prav nič izrednega ni imel na sebi. Kedor je pa p. Marijofilu segel malo globokoje v dušo, je mogel opaziti, da je le z neprestanim bojevanjem, z molitvijo in premišljevanjem dosegel visoko stopnjo popolnosti. Ob njegovi smrti so rekli, ko je ležal na mrtvaškem odru, da je umrl svetnik. Mi to sodbo prepuščamo Bogu, vemo pa, da je sveto živel ko dijak, ko je živel bolj za se, ko uradnik, ki je pogosto na kolodvoru, keder je odpravil vlake, izvlekel

iz žepa rožni venec in ga molil, ker drugače ni našel prostega časa; ko frančiškan, ki je pospeševal vse dobro, posebno pa tretji red. In ravno v tem se prav pogosto najde znak, ali je kedo pravi ali nepravi sin sv. o. Frančiška. Očetova povelja in naredbe spoštuje vsak dober sin in hči. Ko ga je pisavec teh vrstic pred leti prosil, naj bi prevzel duhovne vaje za moške tretjega reda, mej katerimi je tudi nekaj železničarjev, je rekel: „Oh, iz srca rad, za tretji red sem vam vedno na razpolago.“ Komaj je bil nastopil službo provincijala, je že sestavil pismo na tretjerednike, katero smo priobčili v lanskem letniku Cvetja. Preberite še enkrat to pismo, pa bote spoznali, kako je bil p. Marijofilu tretji red pri srcu in koliko pobožnost razodeva. P. Marijofil je bil vreden sin sv. o. Frančiška.

Da! Vreden sin sv. o. Frančiška! Ponižen, pobožen, delaven, potrpežljiv, vnet za tretji red! Pa to še niso vsi znaki Frančiških otrok. Ljubezen do Boga in dosledno: ljubezen do bližnjega — do sobratov je poglavitni znak frančiškanov. P. Marijofil se ni le varoval vsake sovražnosti, ampak se je vestno ogibal tudi vsakega opravljanja. Resnico je povedal, če je velevala dolžnost, za vsakega je pa imel opravičevavne vzroke in razloge; drugih ni sodil, pristavil je pa rad, če je moral izreči pravično sodbo: smo pač ljudje, Bog varuj nas, da ne bi padli v take ali še hujše napake. Naš pokojni se pa ni samo varoval napak proti ljubezni do bližnjega ali proti sobratom (negativna stran), on je ljubezen naravnost pospeševal. Za vsakega je imel poprej ko sobrat, prijazno in tolaživno besedo, sedaj ko vrhovni predstojnik pa očetovsko ljubezen in ponižen opomin — sad njegovega zatajevanja —. Naj navedemo zgled iz njegovega redovnega življenja, preden je bil provincijal.

Za časa vojske smo bili v zadnjih dveh letih vojske precej potrti. Največkrat lačni, vedno v pomanjkanju, kaker drugi ljudje razen verižnikov, smo se večkrat držali — ne vem, kako bi se prav izrazil — kislo, rezervirano, otožno, prisiljeno veselo itd. Naše omizje, s p. Marijofilom na čelu ali na repu, kjer si že začel, ali zgoraj ali spodaj, je ustanovilo „generalni štab“. Na čelu temu štabu je bil eden sobratov, ki ni imel pojma o organizirani vojski, nosil je pa ime „Feldmaršal“. Drugi so dobili druge nižje, pa vender visoke šarže, kaker se spodobijo za „generalštab“. Pokojni p. Marijofil je dobil naslov „provijantni oficir“, ki je imel oskrbovati prehrano za celo vojsko. Sicer je on vodil celi „štab“, ker je bil v svojem času, kaker smo že omenili, enoletni prostovoljec in rezrvni častnik, pa je seveda v svoji redovni ponižnosti potrebno predlagal in vse določbe prepustil prazni glavi, v vojaških zadevah napolnjeni z ajdovo slamo, slavnemu g. ekselenci feldmaršalu. Smeha, zabave in razvedrila je imelo naše omizje dovolj za tiste resne čase. Pa tudi za hrano je našega štaba „provijantni oficir“ p. Marijofil pridno skrbel. Karkoli je dobil v dar, ali jedila, ali kruh, ali žemljice, ali kaj drugega, vse je povžil celi „generalštab“ našega omizja, pa naj se je to moralo deliti v najmanjše kose, grižljaje ali drobtine. — Zakaj sem to zapisal? Za šalo in smeh? Ne. Časi so bili v vojski in so sedaj po vojski za nas Slovence preresni, da bi se šalili. In spis je tudi preresen in za nas preotožen, da bi se mogli šaliti. Ker pa osvetlujejo take malenkosti značaj predragga

pokojnega, kažejo njegovo ljubezen in malenkostne žrtve, zato smo to omenili. Kedor je velik v malenkostih, je velik v velikem. In p. Marijofil je bil velik v malem, velik v velikem.

Kaker spoznajo otroci še le na dan pogreba očeta ali matere, kaj so ž njima izgubili, tako čutimo mi vedno bolj, da smo izgubili ž njim velikega, plemenitega moža, najboljšega srca, zvestega tovariša, ljubeznivega sobrata, skrbnega očeta — pridobili smo pa svetega priprošnjika v nebesih. To je naše tolažilo ob britki izgubi.

Blagi p. Marijofil! Počivaj v svetem božjem miru!

P. B. A.

Glas iz kitajskih misijonov.

prejšnjih, lepših časih je „Cvetje“ pogosto prinašalo glasove iz misijonov. Kajpada, najrajši je kaj povedalo iz delovanja naših domačih misijonarjev, ki vabijo duše Kitajcev k Bogu in v nebesa. Zadnja leta so pretrgala marsikatero nit, razpadla je tudi vez, ki je družila „Cvetje“ s slovenskimi misijonarji na Kitajskem. Pisma so navadno zgrešila določeni cilj, ali so se vračala nazaj v roke pošiljateljeve ali se pa izgubila.

Zdi se nam, da se v tem razmere polagomaboljšajo. Tu in tam se oglasi kje v naši bližini pismo izpod drage misijonarjeve roke. Iz enega takega pisma naj navedemo našim bravcem nekaj zajemljivih potez. Pisal je to pismo znani Ljubljčan p. Engelhard s Kitajskega svojemu bratu p. Antonu v Maribor. Oddano je bilo sredi decembra preteklega leta.

Po kratkih uvodnih besedah omenja naš misijonar, da je postal iz navadnega misijonskega pridigarja in krščevavca — misijonski profesor — prayzaprav celo ravnatelj visoke bogoslovne šole, torej gospod, ki se mu z latinsko besedo reče „rektor“. Ker se pa ta reč nekam imenitno sliši, skromni mož brž pristavlja, da se je do tega mesta povzpел iz gole „ljube pokorščine“. — Precej nato začne razlagati v pismu, kako se je bilo zgodilo, da je zavel skozi široko kitajsko javnost nenavadno topel šolski veter. To poročilo je za nas prav zajemljivo.

Kitajska država se je pred nedavnim časom pretvorila iz okostenelega cesarstva v slobodoljubno republiko s precej širokim srcem. V tako preustrojeno državo je seyeda našla odprta vrata marsikatera novotarija. „Kitajski zid“ se je zelo znižal, deloma do tal podrl. Želja po napredku je prešinila visoke in nizke plasti naroda. Država sama je začela strastno širiti misel, naj bi se povsod odprle šole, nižje in višje. Ni pa zmožna sama vsega storiti, ker njenim blagajnam primanjkuje cvenka. Saj bi bilo treba ogromnih zneskov, če bi hotela vsemu ljudstvu odpreti dosti brezplačnih državnih šol.

Zato je le po mestih nekoliko takih zavodov, ki so več ko prenapolnjeni. Želja po izobrazbi je splošna. Nič ne zmanjšuje števila učencev zahteva, da morajo učenci učiteljem njihov trud mastno plačevati, ker država le malo plačuje. Čeprav so davki že silno visoki, vender plačuje in vzdržuje narod večino šol sam.

Našim misijonom se je s tem odprla nova prostost. Vsakedo ima pravico, da ustanavlja šole, koliker hoče in kakršne hoče. Država je tega vesela, kaj šele, da bi delala sitnosti. Katoliški misijonarji skušajo slobodo koliker mogoče izkoristiti. Povsod ustanavljajo šole, da jim le tega ne zabranjuje pomanjkanje denarnih sredstev in učnih moči. Tudi frančiškanski misijonarji imajo po ondotnih vikarijatih celo vrsto takih šol vseh vrst.

V šole zahajajo poleg otrok tudi odrasli. Sprejemajo pa vse od kraja, kristijane in pagane. Mnogo paganov rajši hodi v krščanske šole, čeprav imajo tudi svoje na razpolaganje. Uredba in disciplina v krščanskih šolah jih bolj vleče.

Naš misijonar navaja zgled iz mesta Wuchang. Ondi imajo katoliški kolegij (učni zavod), ki ga vsako poluleto obiskuje okoli 300 dijakov. Le tretji del teh je katoliški. Plačujejo sami, vender s primeroma majhnimi zneski, tako da morajo misijonarji za popravo poslopji in druge potrebe navadno dodajati iz svojega.

Pa kolegij dobro napreduje. Zaenkrat so v njem še samo nižje šole, pa je upanje, da se bo preuredil v visoko šolo ali univerzo. Tako visoko šolo že imajo očetje jezuitje v mestu San-hai.

Katoliški misijoni so seveda že tudi popreje vstanavljali šole. Vsak misijonar je imel poleg moškega in ženskega katehumenata vsaj nižje šole. Pa so bile težave z njimi, ker so jih morali navadno vse vzdrževati zgolj z misijonsko miloščino. Sedaj je toliko boljše, da vsled splošne želje po izobrazbi ljudje sami precej prispevajo.

Po tej razlagi se vrača naš misijonar zopet k svojemu delokrogu in pripoveduje o svoji službi.

Ko ga je bil presv. škof pozval v profesorsko službo, so mu baje vsi lasje pokoncu stopili, tako se je prestrašil. Pa ni nič pomagalo. Moral se je lotiti učenih knjig in iti na učeno delo; začel je podučevati bogoslovce svetih ved v latinskem in kitajskem jeziku. V začetku je imel le 10 učencev — to je bil ves „lemenat“ celega vikarijata. Pozneje so združili tri škofije in so ustanovili skupno centralno semenišče. Naš misijonar je ostal tudi po tej preosnovi profesor in rektor, čeprav je bil upal na drugačno službo. Imeli so pa sedaj 31 bogoslovcev, profesorje pa štiri.

Kot rektorju mu seveda ne manjka dela. Pohvali se pa, da ima delo urejeno bolj ko kedaj poprej. Pred dobrim letom je bil tako preobložen z najrazličnišimi posli, da je obnemogel in je moral v posteljo. Tako je prišel do desetdnevnik počitnic — prvič v 12 letih! Pa se ne pritožuje. Vesel je bil svojih „vakanc“, saj so bile po volji božji.

Po vsem tem pripovedovanju prešine dobrega p. Engelharda skrb: Kaj pa, če bodo moji preljubi dobrotniki tam v domovini dejali: Mož torej ni

več misijonar, izneveril se je svojemu visokemu poklicu in je šel za profesorja — nič miloščine mu ne damo več —!

Da bi tako napačno razumevanje že naprej korenito izpodbil, povdarja, da je in ostane misijonar, pa da mu je sedaj poverjena naloga — vzgajati misijonarje. To je zgolj višja misijonska služba, saj je prva skrb vsakega misijonskega škofa, da si vzgoji dobrih domačih duhovnikov po Srcu Jezusovem.

Zato ob koncu pisma s toplimi besedami bodri brata in blage dobrotnike, naj ga ne pozabijo, zlasti naj ne nehajo na njegovo delovanje klicati blagoslova božjega. Silno važnost njegovega semenišča so pripoznali sami sv. Oče in so poslali rektorju in njegovim tovarišem poseben blagoslov.

Dostavek uredništva: Provincijalni komisar frančiškanske misijonske družbe hrani za naša misijonarja na Kitajskem več denarja, ki bi ga jima zelo rad oddal, pa ne ve, po katerem potu bi jima gotovo v roke prišel. Naj nam to stvar pojasni. — Želimo tudi, da bi nama večkrat kaj sporočila. Naši ljudje, posebno tretjeredniki, radi po svojih močeh za misijone darujejo in če bodo večkrat kaj zvedeli s Kitajskega, tem raje Vaju bodo podpirali. Darove sprejemajo voditelji tretjega reda v vsakem frančiškanskem samostanu, pa tudi nekateri po deželi.

P. ANGELIK.

Bodi svetloba.

13. ugovor: Katolíčani učite: Le katoliška vera je edino zveličavna; pravite pa tudi: V vsaki veri se more človek zveličati. Obojno ne more biti resnično.

Prav imate, obojno ne more biti res; obojno je pa tudi lahko resnično in tudi obojno je lahko laž. Na videz se skriva za prvim stavkom: Le katoliška vera je edino zveličavna, velika verska nestrpnost, ki človeka nehote odbija. Pri drugem stavku: V vsaki veri se more človek zveličati, pa se vriva misel: Čemu so pa potem misijonarji? Če pa imajo yerniki naše vere več zasluženja, potem se godi krivica onim, ki niso vzgojeni v naši veri. Na videz se zdijo ti ugovori nerazrešljivi, pa so nerazrešljivi le na videz. Če si jih ogledamo natančneje, tedaj moramo priznati, da je nauk katoliške Cerkve tako pameten, da ga mora priznati vsakedo, ki ga pozna.

Le katoliška vera je edino zveličavna. Če razumemo te besede tako, kaker jih tolmačijo naši nasprotniki, da bo namreč vsakedo, ki ni katoličan, vedno pogubljen, tedaj se mora zgražati nad njimi vsak pošten

človek. Če pa te besede prav razumemo, so tako priproste in na prvi pogled razumljive, kakor n. pr. resnice: Kjer ni luči, je tema, ali kedor ni v resnici, je v zmoti. Besede: „Le katoliška vera je edino zveličavna“ pomenijo: Vsak človek je dolžan, in sicer dolžan pod kaznijo večnega pogubljenja, priznavati katoliško vero in po nji živeti, če to more storiti; ali recimo z drugimi besedami: Greh ima in zato pogubi na veke svojo dušo, če prostovoljno zavrže resnico, ki jo je spoznal. Če je kedo brez lastne krivde v zmoti, to se pravi, če mu je iz tega ali onega vzroka v resnici nemogoče katoliško vero spoznati in priznavati, tedaj ga šteje katoliška Cerkev med svoje otroke. In če tak človek živi po postavi, ki jo smatra za pravo postavbo božjo, tedaj ima ravno tako pravico do nebes, kakor vsak drugi katoličan. Mnogo jih je namreč mej drugoverci, celo med njihovimi duhovniki, ki žive brez lastne krivde v zmoti. Tako je n. pr. bostenski škof Ševri (Cheverus) spreobrnil dva taka duhovnika, ki sta bila zelo učena in tudi pobožna. Po svojem povratku v katoliško cerkev sta pa sama priznala svojemu nadpastirju, da do časa, dokler nista njega spoznala, sploh nista imela najmanjše dvojbe o resničnosti svoje prejšnje vere. Sicer se nam pa glede sodbe, s katero bo Bog nekoč sodil drugoverce in celo malikovavce, ni treba prav nič vznemirjati. Na eni strani vemo, da je Bog neskončno dober, ki hoče zveličanje vseh ljudi, na drugi strani pa vemo tudi, da je neskončno pravičen.

Toda zakaj si ravno naša Cerkev lasti pravico, da je ona edino zveličavna cerkev? To je tako umeti. Resnica more biti le ena; nemogoče je, da bi bila katoliška Cerkev istočasno prava in neprava, t. j. v zmoti. Nobena druga cerkev ali vera pa nima jasnih dokazov, da je resnična, kakor ravno katoliška. Torej mora biti le ona resnična. Priznati pa moraš, da more le resnica voditi k Bogu, nikedar ne laž. Če je torej katoliška Cerkev edino resnična, za kar je dovolj dokazov, in more resnica biti le ena, je jasno, da more le ona voditi k Bogu, ali z drugimi besedami, da je le v nji mogoče najti zveličanje. To velja za cel človeški rod. Preneha pa ta dolžnost tam in takrat, kedar jo je nemogoče izpolnjevati, ker Bog ne zahteva od človeka nič nemogočega. Nemogoče pa je izpolnjevati to dolžnost vstopa v katoliško cerkev takrat, ko je fizično ali нравno nemogoče spoznati jo, ali k nji pristopiti.

V teh zadnjih besedah je pa tudi odgovor na vprašanje, zakaj na drugi strani katoliška cerkev uči, da se človek more tudi v družih vera h zveličati. Radi namreč priznamo, da se morejo zveličati tudi pravoslavni, muslimani, judje, protestanti in drugi, toda nobenega teh ne zveliča njihova vera, ampak to, da spadajo k duši katoliške Cerkve. Razločevati moramo namreč v katoliški Cerkvi dušo in telo. Telo je vidni del katoliške Cerkve ali tisti njeni udje, ki so zunanje združeni v eno krščansko družbo pod vodstvom škofov in rimskega papeža. Dušo katoliške Cerkve pa tvorijo tisti, ki so notranje združeni v eno duhovno družbo z vezjo vere in ljubezni. K telesu Cerkve spadajo vsi tisti, ki na zunaj priznavajo katoliško vero, k duši pa tisti, ki imajo vero in ljubezen. Kedorkoli ima torej dobro voljo priznavati vse, in vse storiti, kar bi spoznal, da Bog od njega zahteva, ta spada

k duši katoliške Cerkve. Drugoverca torej ne zveliča ne zmota, ne malikovanje, pač pa hrepenenje po resnici in dobra volja. Le tisti se ne more zveličati, kedor po lastni krivdi ostane zunaj katoliške Cerkve. Po lastni krivdi je pa zunaj katoliške Cerkve le tisti, ki vedoma in prostovoljno izstopi iz Cerkve vsled napuha, poželjivosti ali kakega podobnega vzroka, ali pa če po lastni krivdi noče vanjo stopiti, čeprav ve, da je resnična. Kedor bi pa dvojil, katera cerkev je prava, je dolžan iskati resnico in moliti, dokler mu ne izgine vsaka pametna dvojba. To, in nič drugega pomenijo besede: Le katoliška vera je edino zveličavna. To pričajo tudi besede Pija IX., ki jih je izrekel v svojem nagovoru dne 9. dec. 1854 (*Singulari quadam*): „Verovati moramo sicer, da se nihče ne more zveličati izven apostolske, rimske Cerkve, da je to edina ladja zveličanja, in kedor vanjo ne vstopi, bo v potopu poginil. Vender je ravnotako gotovo, da tisti, ki ne poznajo prave vere, če je ta nevednost nepremagljiva, nimajo pred Gospodovimi očmi nobene krivde. Kedo naj si pa zdaj drzne določiti meje te nevednosti pri tolikih razlikah, ki vladajo mej narodi, kraji in mej nadarjenostjo enega ali drugega in mej tolikimi drugimi rečmi?“ Če to sodbo papež sam prepušča Bogu, jo lahko z mirnim srcem prepuščamo tudi mi. Iz vsega tega je jasno, da je v tem oziru katoliški nauk popolnoma pravi in da ni okruten. Jasno je pa tudi, zakaj so potrebni misijonarji. Glede nadaljnega ugovora pa, češ, da se tistim, ki niso vzgojeni po naši veri, godi krivica, pa čitatelja opozarjamo na 11. in 12. ugovor, kaker sta bila priobčena v „Cvetju“ str. 44 in 45. Bog hoče zveličati vse ljudi brez izjeme, zato da slehrnemu človeku, tudi paganu, toliko milosti, da se vsakedo lahko zveliča, če le hoče. Za lase pa tudi Bog nikogar ne vleče v nebesa.

P. A. F.

Bl. Gerard iz Lunela, spoznavavec 3. reda.*

Rojen je bil okoli leta 1275. na Francoskem. Petletni deček je prosil za obleko tretjega reda sv. Frančiška, katero so mu frančiškani v Lunelu dali in ga zapisali v tretji red. Bil je pobožen, usmiljen z ubogimi, sè seboj pa strog. Svet je zaničeval, Jezusa pa ljubil. Istega mišljenja je bil tudi njegov mlajši brat Efrenód. Osemnajst let star je čutil v sebi nagnenje do puščavniškega življenja; z bratom je poiskal samotni kraj, kjer sta v votlini jako spokorno živela. Veliko ljudi je k njima prihajalo in ju prosilo zdravja za razne bolnike. To motenje nagne Gerarda, da je ta kraj zapustil in šel z bratom v Rim na božjo pot. Iz Rima sta šla v Jakin (Ancona), da bi se prepeljala po morju v Sveto Deželo. Gerard na potu zboli in umrje v Fermanški škofiji 24. majnika 1299. leta v petindvajsetem letu starosti. Papež Benedikt XIV. je potrdil njegovo češčenje leta 1743. Pij VI. je dovolil sveto mašo njemu na čast za celo škofijo Fermo, Pij IX. pa leta 1855 za škofijo Monpelje na Francoskem. Njegov god obhajamo 23. majnika.

* L' Aureola Serafica 24. majnika.

P. A. F.

Sv. Vitalj iz Bastije, tretjerednik.*

Sv. Vital je bil rojen v gradu Bastija, v asiški škofiji. Svoje posestvo in imetje je razdelil mej uboge, potem je stopil v spokorni tretji red sv. Frančiška. Nosil je trdo, volheno suknjo, ki je bila vsa zakrpana. Poleg cerkvice Matere božje, eno miljo od mesta Asiza, je našel primeren in samotni kraj, kamer je šel leta 1470. in je tu živel v molitvi in pokori. Svoje telo je krotil z ostrim postom, bičanjem, in pritrgovanjem spanja; hodil je vedno bos, ter je živel le ob kruhu, zeliščih in sočivju. Umrli je dne 31. maja leta 1491. V njegovem življenju in po smrti je Bog na njegovo priprošnjo storil več čudežev. Ljudstvo ga časti ko svetnika; v asiški škofiji obhajajo njegov praznik 31. maja; v samostanskem tretjem redu pa 1. junija ko praznik 2. razreda.

* L' Aureola Serafica, 31. majnika.

Razgled po serafinskem svetu.

P. Klemen Grampovčan je dne 14. febr. umrl v Novem mestu. Rojen je bil na Vrhniki 13. febr. 1869. Hodil je v gimnazijo v Ljubljani, deloma v Trstu, odkoder je v svojem 21. letu stopil v frančiškanski red, kjer je 31. dec. 1892. l. napravil slovesne obljube, 9. jul. 1893. je bil pa v mašnika posvečen. Več let je bil v Ljubljani kapelan, na to je bil delj časa na Brezju, potem še v raznih samostanih, kjer je vneto pridigal, posebno je pa od l. 1900 dalje hodil po misijonih na Kranjskem in Štajerskem. Osemkrat je šel misijonariti tudi mej Slovence na Vestfaljsko, kjer je ostajal navadno pol-drugi mesec, in je večkrat rad omenjal razne doživljaje z misijonskega potovanja, ne zato, da bi bil imel namen hvaliti sebe, ampak da je druge kratkočasil in razvedril. Nekaj časa je bil tudi predstojnik samostana v Nazaretu na Štajerskem. Poprej strasten kadivec se je zadnja leta tobaku popolnoma odpovedal. V petdesetem letu življenja se mu je začel sušiti hrbtni mozeg in ni mogel več na noge stopiti; bil je priklenjen na stol in na posteljo, dokler ga je Bog rešil zadetega na zadnje od kapi na možgane. P. Klemen je bil spreten delavec ko kapelan v pisarni in daleč na okoli znan pridigar. Počivaj v miru!

Pri **Sv. Frančišku Ksaveriju** v Savinjski dolini je umrl tretjerednik, ljubenski g. župnik, duh. svetovavec in bivši gornjegrajski dekan, Jožef Dekort, naš dober prijatelj in odkrit, značajan mož. Gostoljuben je bil do skrajnosti, do ubogih silno usmiljen in radodaren, za se strog in vesten. Vsako leto je daroval nazarskemu samostanu ali ovco ali kozliča, če tega ni imel, pa primerno miloščino. Ko smo pred nekaj časom prosili za naše novomeške dijake, je on mej prvimi poslal 100 D, čeravno je sam težko shajal. Vsa leta župnikovanja je imel kakega dijaka ali bogoslovca, za katerega je skrbel. Gospod Dekort je odšel od nas brez zemeljskega premoženja, bogat pa na dobrih delih. Dolgo časa je bil župnik na Ljubnem, od vseh ljubljen in spoštovan. Nazadnje je stopil v pokoj in se preselil h Ksaveriju, kjer je od kapi zadet dobro pripravljen umrl 7. aprila; pokopali so ga na Ljubnem. Obilna njegova dobra dela so šla za njim. Večni mir ti daj Gospod!

V ljubljanskem duhovskem semenišču je p. Odilo s pooblastilom višjih ustanovil samostojno skupščino tretjega reda za bogoslovce. Že lansko

leto je bilo 39 bogoslovcev vpisanih v ljubljanski tretjeredni skupščini. Polni vzorov sv. Frančiška so mnogi že odšli v dušno pastirstvo. Letos smo prosili za lastno skupščino, ki smo jo sedaj dobili. Ob tej priliki je bilo sprejetih 8 novih udov, 7 jih je pa napravilo obljube. — S tem se je izvršila ena izmed važnih resolucij katol. shoda iz l. 1913. — torej po 10. letih —, ki zahteva, naj bi se po bogoslovnihih semeniščih ustanovile posebne skupščine tretjega reda. — Skupščino vodi g. spiritual dr. Ciril Potočnik. — b.

Pri Sv. Martinu ob Paki (Rečica na Paki) v nazarskem okrožju so ustanovili letos 4. febr. novo skupščino tretjega reda. Nekaj jih je pri tej priliki napravilo obljubo, 16 je bilo na novo sprejetih. Dosedaj so bili stari udje vpisani v nazarski skupščini in so morali nad dve uri daleč, in še več, hoditi k shodom. Z novo skupščino je starim zelo ustrezno, novim pa pot v tretji red zlajšana. Skupščino vodi paški g. župnik Karol Presker. Shode imajo vsako tretjo nedeljo v mesecu po popoludanski službi božji. — P. O.

Poročilo o stanju in delovanju tretjega reda v Šk. Loki v l. 1922. Najprej omenim, da je v tem letu imela skupščina kar tri voditelje: prvi p. Kamil, je bil v januarju prestavljen v Osijek; drugi: p. Angelj, je vsled bolezni pustil vodstvo mlajši moči p. Mavriciju, ki vodi tretji red od meseca septembra lanskega leta. Z novim voditeljem je prišlo več življenja v skupščino; to kaže delo za razširjanje tretjega reda. Začeli so z agitacijo pri posameznih osebah; v ta namen je služila knjižica „Red za ljudi živeče mej svetom“, katere se je precej spravilo med svet. Posebno so se ljudje seznanili s tretjim redom po letakih, ki poljudno pojasnujejo bistvo, namen in dolžnosti tretjega reda. (Oddali so jih že nad 2 tisoč.) Vsled tega so se ljudje začeli bolj zajemati za tretji red. Shodov je bilo 12 in so tudi neudje zlasti zadnje številneje obiskovali; vneti govori in seveda milost božja, vse to je pomagalo, da je bilo 10. XII. na novo sprejetih 43 udov, mej temi 13 moških; vse so napravili zelo slovesno, kar je vsem navzočim močno ugajalo. 13 udov je ta dan napravilo obljubo. Podrobne načrte za delo je odbor razpravljval pri sejah, katerih je bilo sedem. Vpeljali so poduk novincev, začeli so tudi s skupnim petjem pri shodih. Da v dobroti skupščina ni zadnja, kaže ta-le pregled: Med uboge ude so razdelili 806 D, za tretjeredno organizacijo bolniške oskrbe so dali 500 D, ena tretjerednica se je priglasila tudi za pomoč pri oskrbi bolnikov, za gladujoče v Rusiji so nabrali 25 D. Sv. maš za žive in mrtve ude je bilo v tem letu 45. Skupščina je poslala tudi zastopnike na dobrodelni shod 19. XI. v Ljubljano. Cvetja imajo naročenega pod skupnim naslovom 69 izvodov, nekaj še posamezni. Letos je narastlo število na 100, tako da ima vsak šesti ud naročenega. Dodam še nekaj števil o stanju udov (z dne 31. XII. 1922.) Škofja Loka: 353 udov in 30 novincev. Stara Loka: 155 udov in 29 novincev; Žabnica: 22 udov; Rateče: 35 udov in 4 novince; Sora: 29 udov in 2 novince; Črni vrh: 6 udov. Skupaj: 600 udov in 65 novincev, ki spadajo neposredno pod škofjeloško skupščino. Moških je mej temi 52 z obljubami, novincev 18. A. D.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo:

I. N. svojo družino, da bi jo mogel preskrbeti s potrebnim. — Bolna tretjerednica za pomoč v boleznih. — Vse še ne uslišane prošnje.

II. Pokojni udje tretjerednih skupščin:

1. **Ljubljanske:** Hel. Kovačič, Nikolina Suppan, Janez Vrečar, M. Slivar, Helena Brunčič, Krlna Fajgelj, Elz. Mali, Iv. Svetič, M. Maren, potrpežljiva in molčeča; Marjina Zarnik.

2. tržiške: Roza Peharc.

3. **sostrske:** Jera Štibernik, večletna zaupnica in odbornica, ki je bila zjutraj še pri sv. maši, popoldne je padla v nezavest, zvečer je pa umrla. Bila je velika dobrotnica dijakov in je mnogim pripomogla, da so mogli postati duhovniki.

4. **kamniške:** Marija Lužar iz Komende, Vizjak Ivana iz Malega Mengša, Škofic Marija iz Velikega Mengša, Homar Franc iz Kamnika, Marija Hrastovc iz Jastrobelj, župnije Špitalič, Marija Milnar iz vasi Bela.

5. **mariborskega okrožja:** Kamnica: Šolski sestri Rudolfina Janežič in Damijana Čemažar, Alojzija Molc, Fr. Dobaj, Fr. Jarc. — Zg. Sv. Kungota: M. Pohlej. — Sv. Ilj v Slov. goricah: Kebrič Uršula. — Ruše: Julijana Ekart, Antonija Lobničar. — Sv. Miklavž pri Ormožu: Anton Ivanuša, M. Bratko. — Sp. Sv. Kungota: Terezija Lederer. — Ribnica na Pohorju: Apolonija Koper, Roza Končnik in Hodnik Julia in Gregor Miklavc. — Jarenina: Jozefa Vudler. — Puščava: Barbara Vurc. — Selnica: Terezija Pipuš, Barbara Pungert, Lucija Grušovnik, M. Žerjav, Konrad Požarko, Miha Rebernik, Barbara Timer, Jozefa Kure, Simon Podgoršek. — Cirkovce: Ana Krajnc, M. Pernat. — Sv. Križ pri Mariboru: Genovefa Hartman, M. Gartner, Magdalena Hojnik. — Sv. Peter pri Mariboru: Elizabeta Jenuš. — Brezno: Julijana Pečovnik, Marjeta Mori, Kat. Kozjak. — Maribor: Henrijeta Mallner, Katarina Rath † v Kamnici, Barbara Pohar. — Sp. Polskava: M. Teran. — Sv. Lovrenc v Puščavi: Matilda Mulec. — Sv. Lovrenc na Pohorju: Mulec Matilda. — Ljutomer: Ana Erjavec, Jozefa Podplatnik. — Podgorje: Maks Smrekar, Frančiška Ljubej. — Maribor: Ter. Kačar † na Dunaju, M. Tomc † v Gradcu, Apolonija Čerče † v Ptuj, El. Bračko, Katarina Ozmec, Janez Lukež Giostro. — Sv. Barbara v Halozah: Jera in Ana Klajderc, Neža Emeržič, Ter. Ernežič, Jožef Pintarič, A. Voger, Joz. Kokol, M. Voglar, Ter. Voglar, Kata Hvalec, A. Kolednik, Jozefa Pfajfer, Jozefa Stumberger, Barbara Arbeiter, Kata Jurgec, Kata Belšak, Ter. Kokol, Ter. Voglar. — Sv. Marjeta ob Pesnici: Alojzija Kaloh, Jozefa Grabošnik. — Sv. Jurij ob Pesnici: Frančiška Lorenc.

6. **celjskega okrožja:** Celje: Antonija Zdolec, Mica Skorja, Roza Žolnir. — Št. Rupert: Ana Gešek, Jera Horjak. — Št. Jurij: Marija Dobovišek, Jozefa Dobovišek, Ana Čretnik, Anton Kolarič. — Pilštanj: Barbara Škorjanc. — Gomilsko: Marija Rezman. — Šmartno v Rož. d.: Marija Pečnik. — Šmarje: Jernej Jagodič. — Žalec: Antonija Rančigaj. — Sv. Štefan: Janez Pevec. — Sladka gora: Mica Jančič. — Sv. Andraž: Antonija Tkalec.

III. Pokojni udje »Frančiškanske misijonske družbe« mariborskega okrožja: 15 udov.

IV. Pokojni udje »Armade sv. Križa« Mariborskega okrožja: skupno 66 oseb.

Zahvala za uslišano molitev.

Tretj. A. L. se zahvaljuje presv. S. J., Materi božji, sv. Ant. Pad., sv. Ludoviku škofu za uslišanje v važni zadevi. Zahvala je bila obljubljena. — Šloper M. se zahvaljuje sv. Antonu, da je dobila ukradene stvari nazaj. — F. G. se iz obljube zahvaljuje naši ljubi Gospej presv. Srca, sv. Peregrinu in bl. Tereziji od deteta Jezusa za ozdravljenje bolne noge. — Jožef Katz se zahvali, kaker je bil obljubil, Mariji, sv. Jožefu, sv. Fr. sv. Filomeni, sv. Ant. in sv. Barb. za srečno prestano operacijo in zadobljeno zdravje. — Klara M. izreka presrčno zahvalo sv. Jožefu za hitro ozdravljenje. — C. Marija se zahvaljuje presv. S. J., Sv. Duhu in sv. Frančišku As. za pomoč v hudih skušnjavah. — Obljubila sem, da se bom javno zahvalila sv. Antonu, Mariji Devici in sv. Frančišku; se zaupanjem sem nanje se obrnila z devetdnevnic; bila sem uslišana, da se je neka zelo težavna stvar dobro izvršila. Najsrčniša hvala Bogu in mojim priprošnjikom! M. D.

Letture Francescane. Périodico mensile religioso, dedicato ai Figli Terziarii di S. Francesco d' Assisi. — Cuneo (Piemonte) 1870 nsl.

Maandschrift voor de Leden der Derde Orde van den H. V. Franziskus. Onder Redactie van eenige P. P. Capucijnen. — Helmond 1914 nsl.

Maandblad. Orgaan der Derde Orde van den H. Franciscus. — Woerden 1913.

Madonna di Sasso e Messaggero Serafico, Rivista Mensile Mariano — Francescane. — Lugano.

Le Memento. Petit missionnaire du Tiers-Ordre de Saint-François d' Assise. — Paris 1903 nsl.

El Mensajero Serafico, revista mensual dedicada los Terciarios y devotos de N. P. S. Francisco de Asis en Espana y América — Madrid 1888 nsl.

Le Messenger de Saint-Francois d' Assise. — Revue Mensuelle du Tiers Ordre publiée par le Frères Mineurs de Belgique. — Malines 1905 nsl.

St. Anthony's Messenger, Organ of the third Order of St. Francis, and devoted to the interests of the Holy Family association, — Cincinnati, Ohio 1893 nsl.

Misionero Franciscano — Chillán (Chili) ok. 1898 nsl.

The Franciscan Monthly. — A Magazine for Tertiaries and those interested in the work of the Spiritual Children of St. Francis. — London 1897 nsl.

L'Oriente Serafico, Bollettino Ufficiale per il VII. Centenario de Terz' Ordine Franceseano (30. nov. 1920 - 30 maggio 1921). — Assisi.

L'Oriente Serafico, periodico del Terz' Ordine Franceseano, istruttivo, morale, ascetico, letterario, ricreativo. — Assisi 1889 nsl.

El Plata Serafico, Publicacion mensual. — Buenos Aires 1905 nsl.

Revista Serafica de Chile redactada por los P. P. Franciscanos de la Provincia de la SS. Trinidad. — Santiago 1908 nsl.

Revista Franciscana de Vich publicacion mensual, destinada a la propagacion de la Vener. Orden tercera de penitencia del Serafico Padre S. Francisco de Asis. — Barcelona 1873 nsl.

Revista Franciscana de Colombia, Organo de la Orden Tercera de Penitencia. — Bogotá 1905 nsl.

La Revue du Tiers-Ordre et de la Terre Sainte. Bulletin mensuel, illustré, publié par les Peres Franciscains du Canada. — Montréal 1884 nsl.

Revue Franciscaine, bulletin mensuel du Tiers-Ordre de St. François. — Bordeaux ok. 1878 nsl.

Rinascita Franceseana. Giornale per gli iscritti al terz' Ordine Franceseano. Esce ogni Domenica, — Bologna 1909 nsl.

Ruzičnjak svetoga Franje Serafskoga. Nabožno poučni list za katolički puk, napose za trećorednike. — Trsat 1897 nsl.

Alla Scuola di S. Francesco. — Periodico mensile per i Terziari, diretto dai Frati Minori del Trentino. — Villazzano 1914 nsl.

Sendbote des hl. Franziskus. — Monatsschrift für die Terziaren, die Verehrer des hl. Antonius und die Freunde der Franziskanermissionen. — Metz 1890 nsl.

La Sicilia Serafica. — Palermo 1903 nsl.

De Tertiäris. — Orgaan der Derde Orde van den H. Franciscus. — Weert 1913 nsl.

Irish Franciscan Tertiary, a monthly Journal for the Third Order of St. Francis. — Dublin 1890 nsl.

Allgemeine Deutsche Tertiären-Zeitung. — Märienthal (Rheingau) 1911 nsl.

Ai Terziari Franceseani. Bollettino di Propaganda. Bergamo.

Il Terziario Franceseano. Organo ufficiale della Federazione Veneta dei Terziarii dipendenti dai Frati Minori. — Vicenza 1901 nsl.

Il Terziario Franceseano. — Periodico mensile, organo della federazione dei terziari franceseani del Lazio. — Roma 1910 nsl.

L'Union Seraphique. — Revue mensuelle du Tiers-Ordre Franciscain. — Monte Carlo 1906 nsl.

La Verna. — Bollettino mensile del terz' Ordine ed Antoniano. — Rocca S. Casciano 1912.

Vida Franceseana. — Organo oficial de la Ven. Orden Tercera, revista mensual ilustrada, dirigida por los Franciscanos. — Madrid 1919 nsl.

Vita Franceseana. — Bollettino mensile dei Terziari. — Napoli 1921 nsl.

La Voce di S. Antonio. — Quaracchi 1903 nsl.

La Voce di S. Antonio, S. Maria degli Angeli, presso Assisi 1895 nsl.

Voz de S. Antonio. — Braga 1896 nsl.

Voz de S. Antonio. — Revista mensual ilustrada. — Porto 1895 nsl.

Il Zelatore del T. O. Francescano, Organo delle Congregazioni. — Bologna.

B. Koledarji.

Anonymus, Almanach du Tiers-Ordre (pour l'année bissextile 1884) à l'usage des Tertiaires et Cordigères de Saint François sous la direction des Pères Franciscains. — Bordeaux 1876 nsl.

Anonymus, S. Antonius Kalender. — Fulda 1895 nsl.

Anonymus, St. Antonius Volksalmanak. — Mechelen 1896 nsl.

Anonymus, Calendrier des Tertiaires. — Montréal 1920.

Anonymus, Sendboten-Kalender für das Katholische Volk, besonders für die Tertiären des hl. Franziskus, für die Freunde der Franziskanermissionen und die Verehrer des hl. Antonius. — Metz 1891 nsl.

Anonymus, S. Franciscus Almanak voor het jaar O. H. — Mechelen 1895 nsl.

Anonymus, St. Franziskus-Kalender für die Mitglieder des dritten Ordens. — Limburg a. d. Lahn.

Anonymus, Altöttinger Franziskus-Kalender. — Altötting.

Anonymus, Serafinski koledar. — Ljubljana 1918, 1919.

Anonymus, Glöcklein-Kalender. — Wien 1883 nsl.

Ferrando, P. Franciscus O. F. M., Almanaque del Terciarío Franciscano para 1902. — Santiago 1902.

Rimsko-serafinski koledar za leto 1925.

Maj.

Junij.

1 P		Sv. Filip in Jakob ap.	1 P	†	binkoštni
2 S		Sv. Atanazij c. uč.	2 T		binkoštni
3 N		3. po velik. Najdenje sv. križa	3 S		kvatrna. Bl. Andrej 1. r.
4 P		Sv. Monika	4 Č		mej osmino
5 T		Sv. Pij V. pap.	5 P		kvatni. Sv. Bonifacij
6 S		Osmina sv. Jož.	6 S		kvatrna. Oficij mej letom
7 Č		Sv. Stanislav šk.	7 N	† V.O.	Presv. Trojica.
8 P		Prikaz. sv. Mih.	8 P	Čm.	Bl. Pacifik 1. r.
9 S		Sv. Gregor Naz.	9 T		Sv. Primož in Felicijan m.
10 N		4. po velikinoči, Sv. Antonin	10 S	Čm.	Sv. Marjeta vd.
11 P	Čm.	Bl. Julij, Ladisl., Vivald 1. in 3. r.	11 Č	† V.O.	Presv. Rešnje Telo
12 T	Čm.	Sv. Nerej in tov.	12 P		mej osmino
13 S		Sv. Peter Regalat 1. r.	13 S	†	mej osmino. Sv. Anton Pačd.
14 Č	Čm.	Bl. Petronila 2. r. Sv. Bonifac	14 N		mej osmino in 2. po bink.
15 P		Sv. Janez dela Sal.	15 P		mej osmino. Sv. Vid m.
16 S	Čm.	Sv. Ubald	16 T		mej osmino. Bl. Gvid 1. r.
17 N		Sv. Paškal 1. r.	17 S		mej osmino
18 P		prošnji. Sv. Feliks 1. r.	18 Č		osmina presv. R. T. Sv. Efrema c. u.
19 T		prošnji. Sv. Ivon 3. r.	19 P	† V.O.	Presv. Sree Jezusovo
20 S		prošnja. Sv. Bernardin 1. r.	20 S		Molt. in sv. m. o sv. Ant. Pad.
21 Č	† V.O.	Vnebohod Gospodov	21 N		3. po bink. Sv. Alojzij
22 P		Bl. Janez F. in Janez ter Peter m.	22 P		Sv. Pavlin šk.
23 S	†	Bl. Bartolomej in Gerard 1. 3. r.	23 T		vilija sv. Janeza Krstn.
24 N		mej osmino vnebohoda	24 S	†	Rojstvo sv. Janeza Krstn.
25 P		Posveč. bazilike sv. o. Fr.	25 Č		Sv. Viljem opat
26 T		Bl. Marija Ana 3. r.	26 P		Sv. Janez in Pavel m.
27 S		Sv. Beda Častitljivi c. uč.	27 S		Bl. Benvenut 1. r.
28 Č		osmina vnebohoda	28 N		4. po bink.
29 S	Čm.	Bl. Stefan in Rajmund 1. r.	29 P	† V.O.	Sv. Peter in Pavel ap.
30 P	†	post. bink. vilija, Sv. Ferd. 3. r.	30 T		Spomin sv. Pavla
31 N	† V.O.	Binkošti			

Op.: † pomeni popolni odpustek, ki se mora v svetem letu pokojnim v prid obrniti
VO = vesoljna odveza, Čm = sv. maša se sme ta dan opraviti v črni barvi.